

[Aksel Larsen.]

sin sag for en domstol med en beskikket forsvarer. Jeg synes ikke, regeringen har ret til at komme til Folketinget med et forslag om ratifikation af denne konvention, uden at den samtidig — i det mindste samtidig — foreslår dansk lovgivning ændret i overensstemmelse hermed.

Ifølge artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv, sit familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Det er naturligvis smukt, at man har denne ret, men hvor meget er retten værd i praksis, når vi har et system eller rettere en række systemer med kartoteker, som føres efter politiske hensyn, med telefonaflytning, hemmelig brevkontrol o. s. v., der rammer et stort antal af samfundets borgere, og som rammer dem uden hensyn til, at der i konventionens artikel 14 udtrykkeligt står, at

„nydelser af de i denne konvention anerkendte rettigheder og friheder skal sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning“ o. s. v.

Det er jo allerede belyst gennem debatter her i tinget, og det kan belyses yderligere, at de kartoteker, der føres af politiet, af militæret og af politiet og militæret i samarbejde med amerikanerne samt af hjemmerværnet, netop ophæver den enkeltes ret til at have sin politiske overbevisning i fred, at man gennem disse kartoteker søger at registrere folks politiske opfattelse, oven i købet i en sådan grad, at man søger i kartotekerne at få ind alle, der måtte være modstandere af den officielt af regeringen og et rigsdagsflertal knæsatte udenrigspolitik, og at man på grundlag af disse kartoteker foretager telefonaflytninger, brevkontrol og andre ting, som strider mod den foreslåede artikel 8, stk. 1.

Der har været talt så meget om menneskenes rettigheder her, om de borgerlige rettigheder, og jeg har ved visse eksempler hentet fra England og hentet fra Danmark søgt at vise, hvordan det står til, men jeg må måske have lov til at komme med endnu et eksempel, hentet fra Frankrig.

Frankrig har jo også skrevet under på konventionen og tillægsprotokollen, men det forhindrede ikke den franske regering i i foråret at arrestere et parlamentsmedlem, generalsekretæren for det franske kommunistiske parti, Jacques Duclos, idet man lod sig forlyde med de mest graverende ankla-

ger, som dog skrumpede ind i den grad, at da man efter flere ugers forløb så sig nødsaget til at fremstille ham for en domstol, beordrede denne ham øjeblikkelig løsladt, fordi domstolen ikke ville være med til at begå noget ulovligt. Og hvad gør så den franske regering? Ja, den venter til oktober måned, og så rejser den — ikke ved en almindelig domstol, men ved en militærdomstol — anklage mod Jacques Duclos efter § 76 i den franske straffelov, der siger, at skyldig i forræderi og hjemfalden til dødsstraf er enhver franskmænd, der bevidst deltager i en handling gående ud på at demoralisere hæren eller nationen i den hensigt at skade det nationale forsvar. Og hvad begrundes man anklagen med? At Jacques Duclos i 1948, 1949 og 1950 har skrevet artikler og holdt taler imod Frankrigs åbenlyse og notoriske aggressionskrig i Vietnam. Det har man ikke dengang anset for kriminelt strafbart, men da det ikke gik med forsøget i maj måned, gravede man nu disse gamle ting frem, og så rejser man sagen mod Jacques Duclos ved en militær domstol og ikke ved de almindelige domstole.

Når sådanne handlinger foretages af regeringer, der anbefaler denne konvention, har man lov til at have sine tvivl om, hvor alvorlig hensigten er, når det drejer sig om at sikre menneskerettighederne.

Endelig er der spørgsmålet om mandat-områder, afhængige lande o. s. v. Ja, som jeg allerede har nævnt, findes der i tillægsprotokollens artikel 4 udtrykkeligt en bestemmelse, som giver det enkelte land og dets regering suveræn ret til at bestemme, om konventionen skal udstrækkes til sådanne områder.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen talte om, at det var absurd, at det, han kaldte lande, hvor al frihed er tabt, i de folks øjne, han smagfuldt kaldte de farvede, kunne optræde som befriere, at et farvet folk kunne opfatte disse lande som befriere. Jeg tror, det ærede medlem hr. Frode Jakobsen skal forsøge at indstille sig på ikke at inddele menneskene i farvede og ikke-farvede. En sådan adskillelse strider forøvrigt mod konventionen, for i den står der, at alle er lige uden hensyn til race eller nationalitet, men det er altså ikke gået op for det ærede medlem. Jeg tror endvidere, det ærede medlem skal være klar over, at med de tilstande, der hersker i mandatom-